

PHẦN VII

Lần lần, Quyền không còn vui. Nghi ngờ trong anh lớn dần, anh nghi ngờ luôn cả bé Sóc Nâu. Anh nhìn sững và nhìn thật lâu xem nó giống ai? Có giống mình hay không?

Sóc Nâu rất khó nuôi, nó cứ ốm yếu và thường hay khóc. Quyền bực dọc mỗi lần về nhà bị con quấy rầy.

Càng ngày, Phi Dương càng đau đớn hơn. Nhiều khi trời thật khuya cô ôm con vào lòng mà rơi nước mắt.

- Ba không hề thương mẹ con mình. Phải làm sao để ba con hiểu mẹ. Mẹ có thể chết để chứng minh mẹ chỉ yêu mỗi ba thôi.

Còn Quý thì xót xa và bất nhẫn vì anh trai có thành kiến mà cư xử với vợ con quá đáng.

Cửa sổ căn phòng vẫn mở, Phi Dương nằm trên giường, dáng cô đơn. Chưa đầy một tháng kể từ khi ngất xỉu lần đó, cô nghe trong người dường như mệt mỏi nhiều.

Quyền vắng nhà thường xuyên hơn, có khi đến sáng anh mới về rồi thay quần áo xong lại đi tiếp. Những đêm dài lẻ loi, Dương đối diện với nỗi thôn thức của chính mình. Tất cả còn mới nguyên chợt xa vời như chìm thời gian ký ức.

Dương nhớ lại ngày xưa, những tháng ngày bình yên thơ dại cũ. Những ngày ấy luôn có Quyền kề bên an ủi chở che. Anh từng làm chú rể lấy hoa nho làm vương miện cài lên đầu cô, vừa thích thú cười e thẹn khiến cho đôi má cô hồng trong nắng sớm.

Dương đã yêu anh, yêu thương hình ảnh còn thơ bé. Tại sao Quyền không nhớ đến ngày xưa, không biết trái tim cô luôn thôn thức vì anh? Lớn lên, khi hiểu ra Quyền đã đặt tin yêu với Khánh Vy, cô rất đau khổ đành làm người thua cuộc đứng bên lề tình cảm. Nhưng...

Số phận trớ trêu. Giá như hôm ấy trời đang mưa, và Quyền đừng say đến tìm thăm thì bây giờ đâu có chuyện trái ngang đến nỗi lòng. Cô cũng không phải bạn để đoạt tình yêu.

Phi Dương thở dài rồi nghĩ:

- Giá như thời gian có quay người lại, em có tình nguyện dâng hiến cho anh không, khi mà con tim cứ thúc giục đừng để anh ra về trong đêm mưa?

Lúc quần quít đưa nhau vào thiên đàng tình ái đó, chắc chắn em là vật thế thân cho Vy thôi.

Nỗi xúc động rung rung. Làm gì để có lại cảm giác êm đềm của nghĩa vợ chồng, trên chiếc giường từng có nhau nay Dương cô đơn như con mèo nhỏ. Giấc ngủ không còn say nồng mà trở trần trong khắc khoải.

Đôi mắt đẹp như trôi vào một giấc mơ của thời bướm hoa thơ mộng, nay chỉ còn lại đôi mắt buồn phiền sâu thẳm.

Sáng hôm sau tình cờ gặp lại Sơn, anh đã nắm lấy bàn tay gầy và hỏi:

- Dương ơi! Sơn thật lòng khi thấy Dương ngày càng tiều tụy. Chắc chắn là Dương không hạnh phúc.

Phi Dương cười buồn:

- Sao Sơn lại nghĩ vậy? Gia đình mình êm ấm lắm.

Giọng Dương trầm lại:

- Mình có vấn đề rồi phải không Sơn? Từ hôm đó, chú Quý cứ luôn ép mình uống thuốc. Sơn nói thật cho Dương biết đi!

- Nếu Dương nghe theo lời Sơn điều trị tốt sẽ chóng khỏi bệnh thôi.

- Chiều hôm qua, Dương ho nhiều và có lẫn máu Sơn à. Chắc tuổi thọ của Dương không còn bao lâu đâu há!

Nghe Dương hỏi một cách bình thản, Sơn nghe xót lòng:

- Dương nghĩ vậy à? Thế thì Dương không được buồn mà phải sống vui. Đứa bé còn quá nhỏ nên cần sự bảo bọc của mẹ.

Phi Dương chớp mắt:

- Nghe Sơn nói Dương biết bệnh mình đã hết thuốc chữa. Không nên biết quan Dương ạ, phải cố gắng vượt qua số phận chứ!

Dương lắc đầu:

- Số phận của Dương đã được định sẵn rồi, có muốn thay đổi e khó quá.

Mãi suy nghĩ mà Dương không hề nghe bước chân trở về của chồng.

Hình ảnh trước mắt Quyền bây giờ chợt trở nên mờ nhạt và vô nghĩa. Đó không phải là hình ảnh khắc khoải đáng thương nữa, bỗng dưng nó trở nên xa xôi như chưa từng có với anh.

Phi Dương quay lại hỏi giọng thờ ơ đến không ngờ.

- Hôm nay anh về sớm?

Bỗng dưng Quyền nghẹn ngào nhìn lom lom vợ, còn Phi Dương ngồi dậy lạng lẽ đặt gối cho Quyền rồi bình tâm sang nằm cạnh con.

Dường như cô thoải mái dễ chịu khi chấp nhận cuộc sống vô nghĩa đầy buồn tẻ. Quyền cũng im lặng, anh để nguyên quần áo lên giường nằm rồi đốt thuốc. Nếu như mọi hôm, Phi Dương sẽ đến chăm sóc cho anh, ân cần cởi giày thay

áo. Nhưng hôm nay cô bỏ mặc anh đến nằm cạnh con gái, xem như chẳng có gì xảy ra cả.

Bất ngờ, Quyền cất giọng hiền hòa:

- Em ngủ rồi hả Dương?

Dương im lặng.

Chẳng hiểu vì khói cay nồng không mà Quyền thấy mắt mình cay. Anh từng tỏ thái độ lạnh lùng khi cô ân cần, thì nay anh lại thấy hụt hẫng không chịu được.

Quyền bước sang lay vai Dương:

- Dương nè! Có nghe anh nói gì không?

Vẫn là sự im lặng. Bực dọc, Quyền kéo Dương quay ra.

Dường như Dương có nao núng nhưng mọi biểu lộ không diễn ra cho chồng biết.

- Anh muốn nói chuyện với em!

Dương tròn mắt nhìn chồng:

- Có còn chuyện để nói nữa sao?

Lời Dương bất ngờ trở nên gai góc nhưng Quyền không nổi giận. Nhìn vợ và cất giọng nghiêm nghị nhưng đôi mắt không giấu được sự lo âu mơ hồ. Anh có cảm tưởng đang đối mặt với một người khác chứ không phải Phi Dương với đôi mắt hờn trách trước đây. Không chỉ có đôi mắt ướm cúi đầu tuân phục cam chịu.

Cái gì làm Dương thay đổi?

Bỗng dưng, Quyền thấy thèm yêu vợ, chuyện mà anh luôn xao lãng.

Quyền bế xốc Dương lên, cô cố cưỡng lại, nhưng những nụ hôn đam mê làm vỡ tan những ý định ấy và nhường lại cho sự hiến dâng tự nguyện.

Trong không gian bé nhỏ đó, Dương như bông bênh và không còn nghĩ gì nữa ngoài hơi thở nồng nặc mùi rượu. Ai bảo yêu nhau là không hạnh phúc dù có lẫn đắng cay?

Dương chợt nhận ra làm sao cô có thể oán giận anh. Làm sao có thể đi ra khỏi cuộc đời nhau?

Bất giác, giọt nước mắt chảy dài. Quyền hôn lên đôi mắt sâu vì đã quá buồn phiền của cô, anh nói:

- Em giận anh hả Dương?

Lặng yên, cuối cùng tiếng nấc cũng vang lên. Trong Quyền bỗng dạt dào tình yêu mà anh ngỡ đã nguội lạnh.

- Nín đi em! Cho anh xin lỗi... Từ bây giờ, anh sẽ không làm em buồn nữa.

Ngước đôi mắt mờ lệ, Dương hỏi:

- Anh đã hứa với em bao nhiêu lần rồi? Điệp khúc này em đã quá quen thuộc.

- Em biết không Dương, lâu rồi anh như người ngủ mê nên không thức dậy, để nhận ra mình đang ở giữa rừng hoa ngọt ngào thơm hương. Cứ vương vấn mãi chuyện cũ qua rồi, anh đã đem chính hạnh phúc ra đùa giỡn. Hãy tha thứ cho anh! Không lúc nào anh cần có em như bây giờ.

Ôi! Giọng nói êm đềm quá, chẳng phải Dương đã từng mơ ước được chồng rót vào tai bao lời âu yếm hay sao? Vậy mà những lời Quyên vừa nói, Dương nghe một cách dửng dưng. Tia nhìn nồng nàn của Quyên là cả ước mơ hiền hòa, nhưng Phi Dương lại muốn lẩn tránh điều này, điều này trước đây cô từng khát khao.

Phi Dương buột miệng:

- Anh không đem hạnh phúc ra đùa giỡn mà chính là em. Em đã bán rẻ cuộc đời và cả lương tâm mình.

Quyên xoay người ôm siết vợ vào lòng:

- Hãy ngủ đi em trong vòng tay yêu thương thật lòng. Ngủ trên chiếc giường hạnh phúc mà em đã từng mơ với anh.

Phi Dương chớp mắt suy nghĩ: “Sao hôm nay Quyên có thái độ lạ lùng?”

- Hãy nhắm đôi mắt đẹp và mơ những giấc mộng thật êm đềm của gia đình chúng ta nghe, Phi Dương.

Dương nghe như trong đêm thoảng tiếng gió, tiếng chuông đánh động từ sâu thẳm trong lòng khiến Dương nghi hoặc. Nghi cả bản thân lẫn người chồng đang nói những lời đường dương, rồi sáng mai thức dậy, những yêu thương có được tồn tại? Hay anh nhờ say men mà nói?

Nhìn lên đồng hồ. Ô! Chỉ mới nửa đêm thôi, còn đến những mấy tiếng đồng hồ dài để được gối đầu lên tay chồng, được ôm thân hình rắn chắc, được nghe hơi thở đều của anh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

- Yêu anh quá, Quyên ơi...

Phi Dương chồm dậy khi nghe lồng ngực như có tảng đá đè nặng khiến cô ngộp thở.

Một cánh tay Quyên đang đặt lên bờ ngực. Khẽ khàng, cô để tay anh xuống niệm rồi ngồi dậy.

Cổ họng chột ngứa khiến Phi Dương phải đi ra phòng vệ sinh. Rồi thì con ho tuôn ra, Dương như mệt lả. Không gian như bất chợt tối sầm khi cô thấy dưới nền gạch là một chất nhầy có lẫn máu.

Nhìn vào gương, Phi Dương sợ hãi khi bắt gặp đôi mắt trũng sâu của mình. Đưa tay lên sờ vào kính, cô lẩm bầm:

- Ôi! Mình đây sao?

Tại sao lúc sóng gió vừa tan, Dương tự ru mình trong giai điệu hạnh phúc lại đón nhận chuyện đau đớn này.

Bắt đầu sáng ngày mai, cô có thể đón ánh bình minh rạng rỡ, hay lại tiếp nhận chiều hoàng hôn muộn phiền?

Lâu rồi cô mới có một đêm hạnh phúc, mới nghe được lời nói ngọt ngào làm cô như chấp cánh bay. Để rồi biết thốn thức, giãy vò pha vị đắng.

Gần một giờ trôi qua mà Phi Dương vẫn đứng đấy ngẩn chông. Gương mặt anh hiền hòa đáng yêu vương nét trẻ con vẫn vô tư ngủ say. Cô không thể chợp mắt với đôi mi cứng đờ.

Quyền cựa mình rồi đưa tay tìm. Anh mở mắt khi thấy nơi Dương nằm lạnh ngắt.

- Em không ngủ à? Suy nghĩ gì vậy Dương?

Dương lắc đầu:

- Em không có nghĩ gì cả.

- Lại đây với anh!

Phi Dương né người để không nhận nụ hôn đáp xuống môi mình.

Cầm kết quả trong tay, Phi Dương không biết mình buồn hay bật khóc?

Nỗi lo sợ mơ hồ đã trở thành sự thật hiển nhiên trong sổ khám bệnh. Trái tim co thắt lại dường như máu không kịp chảy về tim nữa.

Phi Dương tựa người vào gốc cây sao già bên lề đường để định thần lại xem mình đang mê hay tỉnh. Dòng người vẫn còn hối hả trên con đường rộng, còn cô sao lẻ loi một mình với đau thương chất ngất.

Thế là cô không còn dịp sống trong hạnh phúc ngọt ngào mà mình từng mong. Đưa mắt nhìn qua kẽ lá để thấy bầu trời cao rộng. Tại sao có một mảnh đời quá bất hạnh vậy, thượng đế ơi?

Ôi! Ai trả lại cho cô những tháng ngày bình yên thơ dại. Những ngày nô đùa sống dưới sự che chở của Quyên. Đừng đẩy cô vào định mệnh đầy nghiệt ngã. Đừng để cô phải đối diện một mình với bệnh tật. Rồi bé Sóc Nâu sẽ ra sao khi không còn mẹ? Cô như đối diện với nỗi thốn thức của chính mình.

Người lái xe ôm ngừng lại mời:

- Cô ơi! Về đâu?

Phi Dương ngẩng lên. Về đâu? Cô sẽ về đâu đây? Về miền đất lạnh ư?

Cô lắc đầu, khoát tay. Bỗng dừng bước chân nặng nề làm sao. Cái kết quả chết tiệt đã ghim vào trái tim cô từa máu.

Không hiểu sao, ý nghĩa sớm rời bỏ cuộc đời lại nung nấu trong Dương. Phải rời bỏ Quyên và Sóc Nâu trong lúc này sao? Ôi! Làm sao có thể?

Dáng Phi Dương nghiêng buồn trong trời chiều nhạt nắng, một cảm giác rất xa xôi như thoảng gió có sự nuối tiếc. Dương không còn hiểu chính mình phải làm gì nữa.

- Chị đi đâu vậy, chị Dương?

Tiếng xe thảng lại cùng câu hỏi khiến Phi Dương quay đầu:

- À! Chú Quý đi làm về!

- Lên xe đi chị!

Phi Dương còn ngần ngừ, Phi giục:

- Đi chị!

Quý tò mò khi Dương đã ngồi sau lưng:

- Chị tình cờ đi qua đây hay vào khám bệnh?

Dương chối:

- Tình cờ thôi chú. Muốn ra chợ Bến Thành mua cho Sóc Nâu cái đầm.

- Vậy à?

Dù thuận lòng, nhưng Quý biết chắc chị dâu mình nói dối.

- Chị vẫn còn uống thuốc em đưa chứ?

- Còn, nhưng không có kết quả!

- Uống thuốc dài hạn mà, chị phải cố gắng điều trị chứ.

- Chị biết rồi.

Quý luôn động viên:

- Sức khỏe là chìa khóa hạnh phúc, chị đừng xem thường nha.

- Cảm ơn chú đã nhắc nhở.

- Chuyện chị nhờ em tìm một người trông Sóc Nâu đã đến rồi đó, họ chờ chị từ trưa.

- Vậy hả chú?

Người đàn bà trung niên lễ phép chào Dương khi Quý giới thiệu.

- Đây là chị Dương, người mà tôi đã nói với chị hôm qua.

Phi Dương mừng rỡ:

- Chị cứ ngồi đi!

- Vâng.

Qua vài câu hỏi han, Phi Dương đồng ý tuyển chị Thương vào làm. Bé Sóc Nâu cũng dễ chịu với người chăm sóc mới. Không phải Phi Dương không muốn gán gủi con, mà cô phải cố tránh tiếp xúc với con càng nhiều càng tốt.

Màu tím sẫm của buổi chiều đã nhường lại cho bóng đêm. Mưa chợt rơi dù đã qua tháng mười, cứ rả rích kéo dài lê thê suốt đêm.

Quyền đã ngủ say, chỉ có Dương vẫn còn thao thức. Nằm cạnh bên chồng nơi chiếc giường êm ái bỗng thênh thang lạnh lẽo, hơi thở Quyền vừa thân quen vừa xa lạ quyện lấy cô.

Phi Dương nhói đau khi thấy mình cô đơn quá. Tại sao gần nhau trong gang tấc mà tưởng chừng chừng chửi vợ xa, tại sao lại tự ra mình trong nỗi đau?

Và còn nhiều cái tại sao nữa đã làm một con người tràn đầy nhựa sống nay trở thành thân cây khô héo, trơ mình giữa dòng đời đang hối hả mạch sống dâng tràn.

Chưa đầy một năm làm vợ, cô chưa hiểu đích thực chữ hạnh phúc thì đã tan vỡ cả ý chí lẫn thân xác.

Tiếng mưa khuya buồn hiu hắt quá. Phi Dương trở dậy choàng áo ấm vào người, rồi đi qua phòng con gái.

Sóc Nâu đã ngủ say, chị Thương hình như vừa chớp mắt cho nên trên tay còn cầm tấm ảnh. Tò mò Dương cầm lên xem.

- Ôi...

Phi Dương mở to đôi mắt hết cỡ để nhìn người trong ảnh.

- Lẽ nào...

Cô lằm bằm trong miệng.

- Chị Thương... Thương à...

Trả lại tấm ảnh như cũ, Phi Dương quay gót trở về phòng, rồi ngồi suy nghĩ.

Vài tia chớp lóe lên trên nền trời đen thẫm càng làm cho cô nhớ lại thời thơ ấu của mình. Ở một nơi xa có hai nắm mộ của cha và mẹ, có lẽ rêu phong phủ kín vì cô chưa lần trở về sau mười mấy năm phiêu bạt.

Mưa hay nước mắt cứ tuôn thành dòng nhạt nhòa ánh nhìn qua khung cửa kính có lẫn chớp sáng.

Làm sao cô dám vẽ ra một hình ảnh tương lai đẹp nữa. Bao mùa xuân trôi qua là ngần ấy ngày dài, cô giấu kín trong lòng nỗi đau, những giông tố cuộc đời cứ quẩn lầy trái tim yếu đuối nhưng trên môi lúc nào cũng có nụ cười.

Con mưa đã dứt hạt mà Phi Dương vẫn còn chìm đắm trong nỗi thốn thức triền miên.

Trời đã dần về sáng.

Chị Thương lo lắng khi nghe Phi Dương đang ho, ho kéo dài rồi dứt quãng.

Chiếc khăn đã thấm máu tươi. Phi Dương như là người. Cô mệt mỏi tựa vào cánh cửa, và không ngờ chị Thương đã chứng kiến tất cả.

- Cô ơi!

Phi Dương quay lại với vẻ hốt hoảng:

- Gì đó chị Thương?

- Cô bị như vậy đã bao lâu rồi?

- Đây là lần đầu...

Chị Thương khẩn khoản:

- Cô hãy nói thật đi! Nhìn sắc mặt cô, tôi không tin chút nào.

Phi Dương buồn thiu nhìn chị:

- Hiểu ra chị sẽ rời bỏ tôi phải không? Tôi van chị hãy ở lại với Sóc Nâu, nó đã bắt đầu mến chị. Còn tôi thì...

Chị Thương khoát tay:

- Tôi không có ý nghĩ ấy đâu, chỉ muốn biết để giúp cô thôi!

- Cám ơn chị.

- Tôi dìu cô về phòng nghe?

Chị thương lấy khăn ẩm lau cho cô chủ.

- Đừng nói cho anh Quyền biết nghe chị Thương?

- Dạ.

tuy dạ nhưng chị Thương cũng hơi bất nhẫn. Người đàn ông vô tâm không hay biết gì về bệnh tình của vợ.

- Cô có điều trị thuốc gì chưa?
- Có, em đang uống thuốc đậy chứ nhưng có lẽ đã muộn.
- Nếu cô chịu khó uống thuốc Nam, có lẽ đỡ xuất huyết hơn.

Phi Dương chán nản lắc đầu:

- Tây y còn chưa chữa xong thì thuốc nam làm gì khỏi hả chị.
- Nhưng tôi có bài thuốc nam chữa bệnh ho xuất huyết hay lắm.
- Cám ơn chị. Em nghỉ một lát nhé. Nếu anh Quyền về, chị gọi giùm.
- Dạ.

Trở về phòng mình nằm xuống cạnh Sóc Nâu, chị Thương suy nghĩ mông lung:

- Một người đẹp dễ thương như thế lại bất hạnh quá!

Đồng hồ đã gần mười một giờ đêm mà cậu chủ cũng chưa về. Nếu có về chắc ngất ngưỡng trong cơn say.

Phi Dương nằm trên giường đầu óc mông lung, trước mắt cô chỉ là khoảng mây mờ với hình ảnh chập chờn mờ ảo. Mây chiều hoàng hôn nhuộm tím cả bầu trời cao, nghe như có sóng biển rì rào thật gần, réo gọi tràn bọt trắng xóa phủ ngập lòng.

Những ngày dài lại trôi qua. Thời gian đối với cô lúc này không còn bao lâu. Suốt ngày nhốt mình trong nhà không phải là điều thoải mái, có nên đi đâu đó không?

Nghĩ vậy Phi Dương quyết định sáng mai cô sẽ đi chơi. Dù sao để cho tâm hồn vui cũng là điều cần thiết.

Tất cả im lặng ngọt ngào như một không gian chết đê nặng căn phòng.

Sáng hôm sau khi Quyền rời nhà, Dương cũng chuẩn bị thay quần áo, dù cô chưa có mục đích gì cho cuộc đi chơi hôm nay.

Khi ra khỏi nhà, cô quyết định đến cà phê “Nhớ” nằm ở gần vườn Tao Đàn. Giờ này, quán đã thưa dần khách vì đã đến giờ làm việc. Gọi ly cam tươi, Dương chọn một góc khuất nhưng có thể nhìn ra đường.

Phải làm gì cho hết một ngày chán ngắt. Tiếng nhạc êm êm vui tươi khiến cho Dương cảm giác thoải mái. Lâu rồi cô mới có giây phút thanh thoi không phiền muộn, tâm tư ngày xưa bỗng trở lại rộn ràng như trước kia.

Dương không ngờ ở góc vắng có người đưa mắt buồn nhìn cô.

Son không hề nghiện thuốc, thỉnh thoảng anh mới hút một điếu vào những khi trực đêm, và hiện giờ, Son rất muốn đốt cho mình một điếu nhưng anh ngại sẽ phá tan sự im lặng của Phi Dương.

Dương trong bộ đồ tây màu xám nhạt, không trang điểm...đôi mắt sâu đen với bờ mi cong...Sơn muốn hít thở khi thấy dáng cô đơn gầy gầy ngồi một mình trong quán.

Sơn phải công nhận tuy vậy, nhưng Phi Dương lại đẹp hơn, một nét đẹp như liêu trai với dáng dấp mảnh mai yếu đuối trái ngược với ngày xưa. Ngày đó Phi Dương thông minh hơn các bạn đồng lứa, có điều cô hồn nhiên hơn, ngổ ngáo hơn. Nhưng từ khi gặp lại, anh đã thấy vẻ sàu muốn khoác lên khuôn mặt ngổ ngáo ấy. Và giờ thì...Dương như một áng mây...có thể một ngày nào đó áng mây sẽ trôi đi đến phương trời vô tận.

Dù biết mình vô lý, nhưng Sơn không thể làm khác được. Để rồi khi một mình đầu óc là một khoảng trống mù mờ...trái tim khổ đau.

Bất ngờ Dương quay lại gọi người tính tiền. Sơn đành đứng dậy đến bàn của Dương chào hỏi:

- Dương về sao?

Dương ngạc nhiên:

- Ủa! Nãy giờ Sơn vẫn có ở đó hả?

- Sao không gọi Dương?

- Sơn muốn Dương yên tĩnh nên không đến quấy thôi.

Phi Dương cười, nụ cười làm Sơn chao đảo dù có xót lòng.

- Dương đang rất vui đây, và bây giờ rất sợ sự yên lặng. Cuộc đời có được bao lâu mà lo lắng hả Sơn?

- Hôm nay Dương đã trở lại một Phi Dương ngày đó rồi đó.

Cô bật cười:

- Sơn cứ đùa. Bao giờ Dương không vậy?

- Thấy Dương vui thế này, Sơn thấy an tâm hơn.

Dương lắng chuyện:

- Hôm nay Sơn không trực?

- Ừ, Sơn nghỉ ca. Dương có thích đi dạo không, tụi mình qua Tao Đàn?

- Vâng.

Dương theo Sơn băng qua đường. Giờ này công viên vắng người có chăng mấy người lớn tuổi ngồi trò chuyện trò.

Qua cánh cổng lớn, Sơn hỏi:

- Dương có muốn Sơn giúp gì không?

- Giúp gì hả Sơn?

- Đại loại như đừng để tâm tư Dương suy nghĩ về điều khác, ngoài chuyện vui xây đắp hạnh phúc gia đình.

- Điều đó Dương đã và có rồi.

- Thật không?

- Chẳng lẽ Dương nói xạo?

- Khi nào đôi mắt Dương không sâu hun hút như đường mây thu liễu, mà biết nói cười như ngày xưa kia.

Phi Dương bật cười:

- Sơn là nhà thơ hay là bác sĩ nhỉ?

- Đúng, nếu Sơn là nhà thơ, Sơn sẽ có những áng thơ hay viết về Dương. Sơn rất ân hận mình là bác sĩ, nhưng vẫn bó tay trước sự cứng đầu của bệnh nhân.

- Thì Sơn cứ mặc họ!

- Ước gì Sơn chưa từng quen biết Dương, không lần gặp lại sao bao năm xa cách.

- Những lời của Sơn làm Dương nghĩ Sơn ủy mị quá. Một đứa con gái bình thường và bản thân không tốt, Sơn đừng để lòng xúc động vì thương hại cho Dương.

- Thương hại? Giá như Dương biết thương hại cho bản thân mình, cho chồng, cho con, có lẽ Dương sẽ nhiều nuối tiếc.

Dương lắc đầu, cố xua đi câu nói của Sơn đánh thức suy nghĩ trong lòng. Rồi ngày nào đó, cô sẽ có một thế giới khác, một thế giới chưa ai sống thử một lần.

- Tạm thời Sơn đừng nhắc nhở cái gì không thuộc về tụi mình sáng nay. Tâm trạng Dương đang vui, đang rất vui...

Sơn lại hỏi:

- Đang rất vui sao?

- Đừng gây rắc rối nữa, ông bạn thời thơ ấu của tôi.

- Bộ Sơn rắc rối lắm sao? Chỉ là quan tâm bạn bè thôi. Minh ngồi xuống ghé đá đi Dương!

Phi Dương bước thêm mấy bước, cô ngược nhìn trên đầu xuyên qua kẽ lá mây màu trắng trong veo. Sơn bất động nhìn theo trong tận cùng trái tim như có một lưỡi dao đang cắt nó ra từng mảnh.

Phi Dương quay lại khi nghe Sơn hỏi:

- Hôm nay Dương sẽ tự do đến mấy giờ?

- Chị vậy Sơn?

- Sơn mời Dương đi dùng cơm trưa.

Dương cười:

- Sẵn sàng thôi!

Phi Dương đứng trước kiếng, ngắm tới ngắm lui. Cô như không nhận ra chính mình. Làn da tái xanh dường như biến mất nhường lại màu hồng phơn phớt trên đôi gò má mịn màng.

Chị Thương vừa lau bàn vừa nói:

- Cô ơi! Dạo này sắc diện cô trông tươi hơn.

- Chắc nhờ thuốc của chị sắc cho em hàng ngày đó.

- Cũng nhờ nhiều yếu tố khác nữa chứ. Tâm trạng vui góp phần không nhỏ đâu.

- Vâng. Có thể là vậy!

Dạo này Phi Dương thường xuyên ra ngoài, có lúc gặp Sơn, có lúc lang thang một mình qua trường cũ, có khi ngồi lặng giờ trong nhà thờ mà không biết cầu nguyện gì.

Quyển nhật ký từ lâu đã nằm yên, nay được Phi Dương lôi ra viết lại trang đầu tiên với tâm trạng mới.

“Ngày...tháng...

Khi đặt bút viết trở lại, mình đang có một tâm trạng rất lạ lùng. Không còn buồn hay nghĩ ngợi gì nữa, mình bắt đầu yêu tất cả những gì quanh mình. Không còn những đêm thức trắng suy nghĩ trong thế giới bồng bềnh sâu muện. Mình muốn thấy lại mùi vị thanh xuân ngày nào.

Ôi! Cuộc sống vẫn tha thiết chảy dưới vòm trời rộng. Phải bắt đầu hay đang kết thúc?”

Mùi cá kho tiêu bốc lên thơm lừng, Dương vui sướng xuống bếp hỏi chị Thương:

- Hôm nay có món cá kho hả chị?

- Dạ. Tôi biết cô rất thích nên nấu canh chua thơm và cá kho tiêu cho cô đó.

- Cám ơn chị.

- Đó là bổn phận và trách nhiệm của tôi mà, miễn cô và cậu chủ ăn ngon miệng là tôi vui lắm.

Chợt nhớ đến tấm ảnh hôm nọ, Dương hỏi chị Thương:

- Ngày xưa, quên chị ở đâu hả chị Thương?
- Chi vậy cô?
- À! Em muốn biết vậy mà.

Chị Thương cười hiền:

- Ngày xưa tôi ở Long Khánh.

Dương nhú mày:

- Em cũng có thời thơ ấu ở đó, nhưng lâu rồi em không trở về nơi cũ. Thời gian và hoàn cảnh nên mình không làm theo ý muốn chị à.

Ngừng lại một chút, Dương tiếp:

- Ở đó em yêu nhất là màu tím hoa bằng lăng nở rục hai bên đường. Cạnh nhà em là hai bà cháu tốt bụng luôn chăm sóc cho em. Nhưng rồi ba mẹ em qua đời, em đã từ giã nơi thân thương và chưa trở lại lần nào.

Mắt chị Thương như vụt sáng:

- Vậy hả cô? Ai cũng có thời thơ ấu để nhớ dù buồn hay vui.
- Thời thơ ấu của em lúc ở Long Khánh đầy buồn tủi chị ạ.
- Nhỏ khổ lớn sướng. Bây giờ cô cũng có một mái ấm gia đình hạnh phúc như bao người khác.
- Vâng!

Dương chợt nghe lòng chùng xuống vì hai chữ “hạnh phúc” đó đối với cô giờ mong manh quá, khi Quyền lúc thì vỗ về yêu thương lúc thì thờ ơ ghẻ lạnh làm cho Dương có cảm giác bị bỏ quên.

- Cô ơi! Tôi chuẩn bị dọn cô nghe, cậu sắp về rồi!
- Dạ.

Phi Dương bế Sóc Nâu lên tay, nó mỉm cười nhìn mẹ. Mái tóc đen hơi xoăn một chút làm nổi bậc làn da trắng mịn, đôi mắt to đen láy giống hệt Phi Dương. Áp mũi lên đôi má con, Sóc Nâu gọi:

- Mẹ...mẹ...

Cô siết nhẹ con vào lòng với tình thương dạt dào bao la.

Quyền về đến, anh cười vui vẻ đến bên vợ con:

- Mẹ con làm gì mà không đón anh? Hư quá nhi!
- Anh!

Quyền đưa tay bế con, Sóc Nâu hớn hở trong vòng tay cha.

Không gian bé nhỏ bỗng nhiên đậm ấm và xao xuyến quá. Ánh mắt Quyên thật hiền hòa ấm áp.

- Ăn cơm đi em!

Dương chột nao lòng.

- Nghĩ gì mà thờ người ra vậy Dương?

Dương bối rối:

- Dạ, đâu có gì.

Lát sau Phi Dương nói:

- Anh à! Em muốn ra Vũng Tàu chơi, thăm Xuân Trà và Khánh Vy.

Quyên động viên:

- Hay đấy! Em cũng cần gặp gỡ bạn bè chứ. Để thoải mái, em không nên cho con theo làm gì.

- Dạ.

Phi Dương đến nhằm ngay lúc Khải hôn Khánh Vy từ giã ra về. Cô nép người sau gốc cây mỉm cười.

Hình như khi yêu nhau, một nụ hôn dù kéo dài bao lâu cũng không hề thỏa mãn. Khi rời môi Khải, Dương nhận thấy đôi mắt Vy long lanh.

Tiếng xe Khải xa dần, Dương mới đến gõ cửa. Vy reo mừng khi thấy bạn.

- Ôi! Mà sao hả Dương?

Kéo bạn vào nhà như con lóc.

- Mà ra có một mình à? Sóc Nâu đâu, Quyên...

- Thì cứ hỏi tiếp, có gì ngưng ngang!

- Quyên vẫn khỏe và vẫn tốt chứ?

- Ừ.

- Hôm nay lại sỗ lông nữa hả?

- Nhớ tội bây quá, nên tao ra thăm. Có hoan nghênh không?

- Hoan hô hết mình! Nhưng ở được bao lâu đây?

- Tùy thích!

- Sóc Nâu gửi cho ai?

- Có người lo rồi!

Vy ngẩng nhìn sắc diện của bạn.

- Hôm nay mây đẹp ra đây!

- Đừng gạt tao nhé!

- Nếu dối mà tốt cho người khác thì cũng nên lắm chứ. Để tao gọi cho Xuân Trà.

Dương khoát tay:

- Nó biết rồi! Sáng giờ tao ở nhà nó chứ đâu. Ban nãy tao vừa mới chứng kiến một cảnh tình tứ.

Vy đỏ mắt:

- Mây đúng là quý!

- Ừ. Quý này luôn cảm dỗ người.

- Nằm ngả lưng một chút đi, chờ Xuân Trà đến mình dạo phố tìm gì ăn.

Phi Dương ngã người xuống chiếc niêm nhỏ êm ái.

- Vy à! Chúng mình bao giờ cũng là bạn của nhau chứ? Mây có bao giờ hối hận khi đã quen tao không?

- Đừng có cái ý nghĩ kỳ cục vậy!

- Tao đang bắt đầu lại tất cả trên con đường hạnh phúc, mới thăm tình bạn bè...

- Chẳng lẽ mây đã bỏ những thứ ấy hay sao mà bây giờ lại bắt đầu lại?

- Tao không bỏ nhưng hình như nó không đến trong cuộc đời tao. Tình bạn sẽ mãi mãi và tình yêu thì không già theo năm tháng có phải không Vy?

- Tao lúc nào cũng thương quý mây cả. Tình yêu có lúc thay đổi, nhưng tình bạn của chúng mình sẽ mãi mãi trường tồn.

Dương xoay nghiêng nhìn vào mắt Vy:

- Cảm ơn. Mây là người bạn tốt đã hiểu tao nhiều nhất.

- Mây quên là tội mình có cùng sở thích hay sao?

- Ngay cả khi yêu cùng một người!

Vy trợn mắt:

- Không nên nhắc lại chuyện cũ, tao quên rồi! Dù sao cũng nhờ chia tay với Quyền, tao đã gặp Khải. Anh yêu tao thật lòng lắm.

Giọng Dương chột trâm:

- Mây là người may mắn hơn tao.

Bỗng dung đôi đề tài:

- Vy à! Mà y có nhớ lúc tụi mình học cấp ba không?
- Nhớ gì?
- Lần bị thầy Tính phạt cả lớp quỳ lên bàn đó.

Vy cười:

- Ủ, lúc đó tao run gằn chết. Sao hồi đó mà y liên quá vậy Dương?
 - Tao có bản tính con trai, ngổ ngáo như vậy mới hách chứ!
 - Ai ngờ mà y can đảm xếp bì bắn thầy đau. Nhưng tụi con trai cũng cao thượng ghê há. Nếu tụi nó sợ bị phạt mà khai ra mà y là mà y tiêu đời.
 - Chỉ tội cho Sơn lãnh một bạt tay.
 - Không biết bây giờ, Sơn còn công tác ở bệnh viện đó không?
 - Còn, tao vẫn thường gặp Sơn.
 - Hắn có gia đình chưa?
 - Hình như chưa...
 - Hình như là không chắc chắn lắm phải không? Tao nhớ ngày xưa Sơn thích mà y.
 - Nhớ ầu ghê!
 - Tại mà y vô tâm thôi. Tao nghe hắn hay hát bài: “Phượng hồng” cho mà y!
 - Xạo quá đi!
 - Chứ gì nữa! “Ai cũng hiểu chỉ có một người không hiểu, nên có một gã khờ ngọng nghịu đứng làm thơ”.
 - Lúc nào ngựa cũng về ngược hết Vy ơi. “Theo tình hình phụ, phụ tình tình theo” mà!
 - Tại hồi đó Sơn nhút nhát quá.
 - Bây giờ cũng vậy thôi!
 - Cũng chạy theo ảo ảnh để biết thức đêm mới biết đêm dài, phải không?
- Dương cười:
- Cuộc đời mà, có người đang nâng niu hạnh phúc, cũng có người tự xé lòng ra khóc ngậm ngùi.
 - Con Trà này lè mè quá! Nó hẹn với mà y chừng nào đến?
 - Nửa tiếng sau!
 - Trời sắp tắt nắng còn đâu.
 - Lè mè có bằng cấp còn hỏi.

Dương vừa dứt tiếng thì có ngày Trà vang lên:

- Tụi bây luôn nói xấu khi tao vắng mặt.
- Sợ cóc gì mà nói xấu. Có mắt mày thì chửi ra luôn nè, cái đồ lè mè!

Xuân Trà cười khì:

- Xin lỗi, kẹt đột xuất.
- Đi được chưa, ở đó lỗi phải gì mà xin?

Vậy đó, bộ ba của họ vẫn vui vẻ như thuở nào. Dù giận hờn oán trách nhưng tình bạn vẫn bất diệt.